Súd:	Okresný súd Bratislava I
Spisová značka:	26C/146/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1111231397
Dátum vydania rozhodnutia:	04. 07. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Branislav Král
ECLI:	ECLI:SK:OSBA1:2012:1111231397.4

Rozhodnutie

Okresný súd Bratislava I v Bratislave v konaní pred samosudcom JUDr. Branislavom Královom, v právnej veci navrhovateľa: N.. G. T., bytom W., L. 8, občan SR, zastúpený právnym zástupcom: JUDr. Tatiana Vorobelová, advokátka, Bajzova 2, Košice, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z , takto

r o z h o d o l:

r o z h o d o l :

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady škody sumu 2.504,55,-EUR s ročným úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 2.504,55,- EUR od 15.9.2011 až do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 8.000,- EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku súd žalobný návrh zamieta.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 26. 09. 2011 domáhal od odporcu podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len "zákon č. 514/2003 Z.z.") náhrady škody za nezákonné rozhodnutie - Uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré bolo vydané v trestnom konaní vyšetrovateľom PZ, odboru boja proti korupcii Východ - Košice zo dňa 30.10.2007 pod K.:PZ-XX/BPK-V-XXXX (ďalej len "nezákonné rozhodnutie").

Z. návrh odôvodnil tým, že uznesením z 30.7.2007 vzniesol vyšetrovateľ PZ, odboru boja proti korupcii Východ - Košice, sp. zn. K.: PZ-XX/BPK-V-XXXX proti navrhovateľovi obvinenie podľa §206 ods. 1 TP za prečin podplácania spáchaného formou účastníctva podľa §333 ods. 1,2 písm. b) TZ na tom skutkovom základe, že ako colník Colného úradu W., služobne zaradený na pobočke CU W. v dobe od 16.5.2007 osobne aj telefonicky pomáhal W. P., deklarantovi dovozu látky, počas colného konania číslo XXXXXXXXXXXX na pobočke CU W.-P. tak, že mu prisľúbil pomoc pri dovoze, čo sa následne uskutočnilo, keď P. chýbalo osvedčenie o pôvode tovaru, komunikoval so služobukonajúcim colníkom L. K. ako problém riešiť, pričom po zistení od deklaranta K. P. o možnosti poskytnutia XX.XXX,-Sk úplatku pre L. K. za prepustenie tohto tovaru bez osvedčenia o pôvode tovaru, ho údajne utvrdil v predsavzatí poskytnutia úplatku pre colníka K., čím konal v rozpore so zákonom o štátnej službe.

Proti tomuto uzneseniu dňa 9.11.2007 podal navrhovateľ sťažnosť a žiadal trestné stíhanie zastaviť z dôvodu, že sa žiadnej trestnej činnosti nedopustil a navyše považoval dôkazy proti nemu za získané nezákonným spôsobom. Uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP z 20.12.2007 č. k. Gv XX/XX-XX bola sťažnosť navrhovateľa zamietnutá ako nedôvodná.

Po začatí trestného stíhania sa navrhovateľ na predvolanie orgánu činného v trestnom konaní dostavoval, vo veci riadne vypovedal, svoje konanie dostatočne vysvetlil.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry GP podal dňa 4.12.2008 na navrhovateľa ako obvineného obžalobu Špeciálnemu súdu v L. pre trestný čin podplácania podľa § 333 ods. 1, 2 písm. b) TZ spáchaný formou účastníctva a to poskytnutím pomoci na spáchanie trestného činu radou a utvrdzovaním v predsavzatí.

Špeciálny súd v L., pracovisko X. X. na hlavnom pojednávaní vyhodnotil len dôkazy získané zákonným spôsobom a dospel k záveru, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol navrhovateľ trestne stíhaný a spod obžaloby navrhovateľa oslobodil. V dôsledku odvolania prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku zo dňa 1.4.2009 rozhodoval Najvyšší súd SR na verejnom zasadnutí dňa 2.12.2010. Uznesením č.k. 3 Toš 5/2009 súd zamietol odvolanie prokurátora, v dôvodoch rozhodnutia sa stotožnil s názorom Špeciálneho súdu. Navrhovateľ teda bol v konečnom dôsledku spod obžaloby prokurátora právoplatne oslobodený.

Vznesenie obvinenia a následné začatie trestného stíhania malo pre navrhovateľa nepriaznivé následky v jeho pracovnom postavení. V dôsledku jeho začatia bol uvoľnený zo štátnej colnej služby dňom 15.11.2007. Dôvod, pre ktorý bol prepustený zo služobného pomeru, založil jeho zamestnávateľ Colné riaditeľstvo SR najmä na tom, že je stíhaný v súvislosti s trestným skutkom, že je podozrenie, že colníkovi I. K., ktorý v colnom konaní dňa 19.5.2007 rozhodoval, bol poskytnutý úplatok. Na krajskom súde v Košiciach v správnom konaní sp. zn. 7S 85/2009 navrhovateľ podal žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia zamestnávateľa a jeho postupu, domáhal sa zrušenia rozhodnutia Colného riaditeľstva SR, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru z funkcie hlavného colného referenta pobočky Colného úradu W., P. a toto konanie je právoplatne skončené v prospech navrhovateľa. Zamestnávateľ navrhovateľa zvolil účelový postup, nerešpektoval prezumpciu neviny a napriek oslobodzujúcemu rozsudku nezrušil svoje rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru.
Počnúc začatím trestného stíhania a následným prepustením zo služobného pomeru colníka bol navrhovateľ nezamestnaný do 23.5.2011. V čase, keď bol nezamestnaný nepoberal podporu v nezamestnanosti a bol zaradený do zoznamu uchádzačov o zamestnanie. Dôsledky prepustenia zo služobného pomeru veľmi pocítila jeho rodina, príjem sa im znížil a rodinu zabezpečovala prevažne manželka. Navrhovateľ sa snažil zabezpečiť finančne prostriedky pre rodinu a požičal si sumu 15.000,-EUR, ktorú veriteľovi doposiaľ nevrátil. V predmetnom čase navrhovateľ odmietal posedenia v spoločnosti, bál sa reakcie známych, kolegov zo zamestnania. Manželka túto situáciu nezvládla a podala návrh na rozvod manželstva. Rozvodové konanie sa viedlo pod sp. zn. XXC XXX/XXXX na C. súde W. II, následne však v dôsledku späťvzatia návrhu na rozvod manželkou, sa konanie zastavilo.

Začatie trestného stíhania a vznesenie obvinenia z prečinu korupcie spôsobilo navrhovateľovi vážnu psychickú traumu v dôsledku poníženia a znehodnotenia jeho osoby nielen na pracovisku, ale aj v jeho okolí a dôsledky sa prejavili aj v jeho rodinnom živote. Doposiaľ má pocit krivdy, bezmocnosti a prenasledujú ho z tohto vychádzajúce emocionálne útrapy a morálne utrpenie. Pociťuje krivdu z akceptovania protiprávneho konania, ktoré sa nestalo, ktorého sa nedopustil. Bolo pre neho ponižujúce a trápne vysvetľovať rodinným príslušníkom, známym, priateľom to, že trestné stíhanie je proti nemu vedené pre korupciu, že bol i odpočúvaný i keď vysvetľoval že je nevinný. Trestné stíhanie sa napokon odzrkadlilo aj na jeho zdravotnom stave, kedy často navštevoval lekára a bral lieky. Rovnako tak musel vyhľadať aj pomoc psychológa.

Z vyššie uvedeného sa navrhovateľ pôvodným žalobným návrhom domáhal náhrady škody za vynaložené trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní vo výške 2.000,-EUR, náhrady pôžičky vo výške 15.000,-EUR, úroky z pôžičky vo výške 10% p.a. v celkovej výške 3.000,-EUR, cestovné 500,-EUR, straty na zárobku v dôsledku prepustenia zo štátnej služby od 15.11.2007 doposiaľ vo výške 1.000,-EUR mesačne (čo ku dňu podania žaloby predstavovalo sumu 40.000,-EUR). Zároveň sa

navrhovateľ domáhal aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 150.000,-EUR. Spolu teda škoda a nemajetková ujma predstavovala sumu 210.500,-EUR.

Odporca žiadal žalobný návrh ako nedôvodný zamietnuť s odôvodnením, že a) tunajší súd nemá dostatok právomoci konať v tejto veci, b) ministerstvo vnútra SR má nedostatok procesnej spôsobilosti ako orgán konajúci v mene SR, c) navrhovateľ nemá nárok na uplatnené úroky z omeškania, d) žalobný návrh je neopodstatnený.

A) Odporca má za to, že jediným orgánom príslušným rozhodnúť o tom, či uznesenie vyšetrovateľa je alebo nie je zákonné je jedine prokurátor a to s poukazom na druhú vetu §6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorej je súd rozhodnutím príslušného orgánu viazaný. Civilné súdy nie sú príslušné určovať, či postup a rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní sú, alebo nie sú zákonné. Vzhľadom k tomu, že zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne vylučuje, aby súdy rozhodovali o tom, či je rozhodnutie zákonné alebo nie, nie je podľa odporcu daná ani právomoc civilného súdu určovať, či rozhodnutie, ktoré nebolo na to príslušným orgánom zrušené pre nezákonnosť, je alebo nie je zákonné, a už vôbec nie v prípadoch rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní, ktorých postup upravujú na to príslušné právne normy. Zákon č. 514/2003 Z.z. ukladá civilnému súdu, ktorý rozhoduje o náhrade škody, byť viazaný rozhodnutím orgánu, ktorý nezákonné rozhodnutie zrušil. V tomto prípade bol orgánom príslušným určovať, či bolo uznesenie vyšetrovateľa zákonné alebo nie dozorujúca prokuratúra, prípadne jej nadriadená súčasť, nie však civilný súd. Na to príslušný orgán zamietol opravný prostriedok navrhovateľa (sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia) ako nie dôvodný a týmto rozhodnutím dozorujúceho prokurátora je v predmetnom civilnom konaní súd viazaný. Na rozhodovanie o tom, či uznesenie o vznesení obvinenia navrhovateľovi je zákonné alebo nie, nie je daná právomoc civilného súdu.
B) Nakoľko v oslobodzujúcom rozsudku nie je konštatované, že navrhovateľ sa oslobodzuje spod obžaloby z dôvodu nezákonného rozhodnutia, či nesprávneho úradného postupu danej v trestnej veci konajúceho vyšetrovateľa, ako aj s poukazom na fakt, že objektívna zodpovednosť štátu sa vzťahuje na celé trestné konanie v mne ktorého však vždy koná jeden orgán verejnej moci, nie je Ministerstvo vnútra SR (a ani generálna prokuratúra SR) orgánom verejnej moci, ktorý by mal v tomto prípade konať v mene štátu. Keďže si navrhovateľ uplatňuje náhradu trov konania za celé trestné konanie vrátane trov právneho zastúpenia pred trestným súdom, teda za obdobie, kedy už vyšetrovateľ v jeho trestnej veci nekonal ani nedisponoval originálom príslušného vyšetrovacieho spisu (vyšetrovateľ ani nemohol spôsobiť navrhovateľovi škodu v zmysle citovaného zákona, nakoľko okamihom odovzdania vyšetrovacieho spisu spolu s návrhom na podanie obžaloby zodpovednosť za prípadnú škodu prechádza na dozorujúceho prokurátora, keďže v zmysle TP tento v predmetnej trestnej veci ďalej koná), neprichádza do úvahy použitie §4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z.. Vzhľadom ku skutočnosti, že navrhovateľ svoje nároky opiera o trestné súdne konanie vedené pred príslušným súdom a taktiež s poukazom na §4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., Ministerstvo vnútra SR trvá na tom, že v tomto prípade je orgánom príslušným konať v mene štátu ministerstvo spravodlivosti SR.
C) Vzhľadom k tomu, že v tejto veci nebolo právoplatným a vykonateľným rozsudkom určené, že odporca je povinný k úhrade určitej sumy, nedostal sa odporca do žiadneho omeškania s peňažným plnením a preto nemohla navrhovateľovi vzniknúť v minulosti pohľadávka voči odporcovi. Vzhľadom na uvedené odporca namieta navrhovateľom uplatnené úroky z omeškania. Tieto v prípadoch nemajetkovej ujmy neprichádzajú do úvahy, čo je aj v súlade s ustálenou judikatúrou.
D) Podľa vyjadrenia Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR č. P./X Gv XX/XX-XX zo dňa X.X.XXXX bol postup vyšetrovateľa PZ, ktorý konal v trestnej veci navrhovateľa v súlade s Trestným poriadkom. "vyšetrovateľ ani prokurátor sa v konaní, ktoré popisuje N.. G. T. nedopustili nezákonného rozhodnutia a nenesú zodpovednosť za požadovanú náhradu škody". Vzhľadom na uvedené odporca považuje žalovaný nárok za nedôvodný.

Navrhovateľ na pojednávaní konanom dňa 22.2.2012 zobral späť žalobný návrh v časti náhrady škody predstavujúcej nárok na náhradu straty na zárobku z dôvodu prepustenia zo štátnej služby od 15.11.2007 doteraz vo výške 1.000,-EUR mesačne. Návrh odôvodnil tým, že rozsudky vydané v konaní (v správnom súdnictve vedenom na KS Košice) v ktorom sa navrhovateľ domáhal vyslovenia neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a náhrady mzdy sú právoplatné a boli aj riadne realizované. Súd uznesením na predmetnom pojednávaní konanie v tejto časti zastavil. Účastníci sa vzdali odvolania voči predmetnému uzneseniu.

Následne navrhovateľ podaním zo dňa 19.4.2012 zobral späť žalobný návrh aj v časti zaplatenia istiny 14.995,45,-EUR (predstavujúci pôvodne uplatnenú náhradu škody predstavujúcu istinu zo zmluvy o pôžičke, ktorú v období vedenia trestného stíhania si musel požičať. Na úrokoch (10% - čo za dva roky malo predstavovať 3.000,-EUR) z tejto istiny však navrhovateľ zotrval. V predmetnom podaní navrhovateľ upresnil, že po predchádzajúcich späťvzatiach žalovaných nárokov sa teda domáha náhrady škody spočívajúcej vo vynaložených nákladoch na obhajobu v trestnom konaní vo výške 2.115,09,-EUR, náhrady škody predstavujúcej úroky zaplatené veriteľovi za požičanie istiny v dobe trestného stíhania vo výške 3.000,-EUR, náhrady škody predstavujúcej vynaložené náklady na cestovné za účasť na súdnych pojednávaniach v trestnom konaní vo výške 389,46,-EUR a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 150.000,-EUR.

Vzhľadom na vyššie uvedené čiastočné späťvzatie žalobného návrhu v časti zaplatenia náhrady škody vo výške 14.995,45,-EUR, súd uznesením zo dňa 7.6.2012 konanie v tejto časti zastavil.

Po právoplatnosti tohto uznesenia sa tak predmetom sporu stali len nároky na náhradu škody predstavujúce: 1/vynaložené náklady na obhajobu v trestnom konaní vo výške 2.115,09,-EUR, 2/ úroky zaplatené veriteľovi za požičanie istiny v dobe trestného stíhania vo výške 3.000,-EUR, 3/ vynaložené náklady na cestovné za účasť na súdnych pojednávaniach v trestnom konaní vo výške 389,46,-EUR a 4/náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 150.000,-EUR.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľa, svedkov p. T. T., oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise a to uznesením NS SR 3 Toš 5/2009, znaleckým posudkom 12/2011, príjmovými dokladmi o platení trov trestného konania, vyúčtovaním odmeny právneho zastúpenia, vyjadrením Úradu špeciálnej prokuratúry z 5.4.2011, potvrdením o zaplatení sumy 3.000,-EUR titulom úrokov z dohodnutej pôžičky, rozsudkami Krajského súdu v W. 7S XXXX/XXXX-XX, 7S XXXXX/XXXX-XX, 6S XX/XXXX-XX, návrhom na rozvod manželstva, lekárskymi správami, ako aj ostatnými listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise, z ktorého ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Medzi účastníkmi nebol sporný skutkový stav veci, pokiaľ ide o priebeh vedenia trestného stíhania voči navrhovateľovi, a teda nebolo sporné, že:

Uznesením z 30.7.2007 vzniesol vyšetrovateľ PZ, odboru boja proti korupcii Východ - Košice, sp. zn. K.: PZ-XX/BPK-V-XXXX proti navrhovateľovi obvinenie podľa §206 ods. 1 TP za prečin podplácania spáchaného formou účastníctva podľa §333 ods. 1,2 písm. b) TZ na tom skutkovom základe, že ako colník Colného úradu W., služobne zaradený na pobočke CU W. v dobe od 16.5.2007 osobne aj telefonicky pomáhal W. P., deklarantovi dovozu látky, počas colného konania číslo XXXXXXXXXXXXX na pobočke CU W.-P. tak, že mu prisľúbil pomoc pri dovoze, čo sa následne uskutočnilo, keď P. chýbalo osvedčenie o pôvode tovaru, komunikoval so službukonajúcim colníkom L. K. ako problém riešiť, pričom po zistení od deklaranta K. P. o možnosti poskytnutia 10.000,-Sk úplatku pre L. K. za prepustenie tohto tovaru bez osvedčenia o pôvode tovaru, ho údajne utvrdil v predsavzatí poskytnutia úplatku pre colníka K., čím konal v rozpore so zákonom o štátnej službe.

Proti tomuto uzneseniu dňa 9.11.2007 podal navrhovateľ sťažnosť a žiadal trestné stíhanie zastaviť z dôvodu, že sa žiadnej trestnej činnosti nedopustil a navyše považoval dôkazy proti nemu za získané nezákonným spôsobom. Uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP z 20.12.2007 č. k. Gv 94/07-11 bola sťažnosť navrhovateľa zamietnutá ako nedôvodná.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry GP podal dňa 4.12.2008 na navrhovateľa ako obvineného obžalobu Špeciálnemu súdu v L. pre trestný čin podplácania podľa § 333 ods. 1, 2 písm. b) TZ spáchaný formou účastníctva a to poskytnutím pomoci na spáchanie trestného činu radou a utvrdzovaním v predsavzatí.

Špeciálny súd v L., pracovisko X. X. na hlavnom pojednávaní po vyhodnotení dôkazov dospel k záveru, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol navrhovateľ trestne stíhaný a spod obžaloby

navrhovateľa oslobodil. V dôsledku odvolania prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku zo dňa 1.4.2009 rozhodoval Najvyšší súd SR na verejnom zasadnutí dňa 2.12.2010. Uznesením č. k. 3 Toš 5/2009 súd zamietol odvolanie prokurátora, v dôvodoch rozhodnutia sa stotožnil s názorom Špeciálneho súdu. Navrhovateľ teda bol v konečnom dôsledku spod obžaloby prokurátora právoplatne oslobodený.

K tvrdeniu navrhovateľa, že v dôsledku začatia trestného stíhania voči jeho osobe a vznesenia obvinenia bol prepustený zo štátnej služby (napriek tomu, že navrhovateľ v priebehu súdneho konania upustil od nárokov na stratu na zárobku) súd poukazuje na to, že:

Zo samotného vyjadrenia navrhovateľa v podaní zo dňa 23.6.2012 vyplynulo, že dňa 15.11.2007 vydalo Colné riaditeľstvo pod č. XXXXX/XXXX-XXXX rozhodnutie o tom, že navrhovateľa podľa §183 ods. 1 písm. d) zákona č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov, prepúšťa zo služobného pomeru. K porušeniu služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom sa mal podľa zamestnávateľa dopustiť dňa 28.12.2006 v colnom konaní č. XXXXXXXXXXXXX (týka sa colného deklaranta W. P. - O. U.) tým, že prepustil do colného režimu voľný obeh textilné výrobky bez preukázania referenčného pôvodu tovaru.

O tomto prípade colného deklaranta z XX.XX.XXXX podnikateľa W. P. navrhovateľ hovoril vo svojej svedeckej výpovedi dňa 17.9.2007 pred orgánom činným v trestnom konaní, ale v rámci preverovania. Na tomto prípade navrhovateľ vysvetľoval, že rovnako sa postupovalo aj dňa 19.5.2007 počas colného konania č. XXXXXXXXXXXXX na pobočke colného úradu v prípade toho istého colného deklaranta W. P.. Stalo sa, že aj keď navrhovateľ nebol v službe, sa ho iní colníci telefonicky dopytovali ako majú postupovať pri vybavovaní. V súvislosti s týmto prípadom zo dňa 19.5.2007 bolo voči navrhovateľovi vznesené obvinenie podľa §206 ods. 1 TP za prečin podplácania spáchaného formou účastníctva podľa §333 ods. 1, 2 písm. b) TZ uznesením K.:PZ-XX/BPK-V-XXXX z 30.10.2007. Po vznesení obvinenia vypovedal v prípravnom konaní 9.11.2007, kde opätovne poukazoval na prípad z decembra 2006 colného deklaranta W. P. a vysvetľoval orgánom činným v trestnom konaní aké doklady sú potrebné pri dovážaní textilu do SR.

Práve z jeho výpovede pred orgánmi činnými v trestnom konaní v trestnej veci obž. W. P. a spol. sa jeho zamestnávateľ Colný úrad W.- P. dozvedel o postupe pri vybavovaní colného deklaranta W. P. v decembri 2006.

Tak ako sa v trestnom konaní vedenom proti navrhovateľovi nepreukázalo, že sa skutok stal, pre ktorý bol obžalovaný, nepreukázalo sa ani v správnom konaní vedenom na Krajskom súde v W. pod sp. zn. 6S 31/2008 porušenie služobných povinností. Rozsudok KS v Košiciach sa stal právoplatným dňa 2.4.2009.

Z vyššie uvedeného popisu skutkového stavu navrhovateľom vyplývajú pre toto konanie nasledovné skutočnosti:

Navrhovateľ bol prepustený zo štátnej služby rozhodnutím Colného riaditeľstva č. XXXXX/XXXX-XXXX zo dňa 15.11.2007 s poukazom na ust. §183 ods. 1 písm. d) zákona č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov pre skutok, že porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom tým, že dňa 28.12.2006 v colnom konaní č. XXXXXXXXXXXXX (týka sa colného deklaranta W. P. - O. U.) prepustil do colného režimu voľný obeh textilné výrobky bez preukázania referenčného pôvodu tovaru. Je teda zrejmé, že skutok pre ktorý bol navrhovateľ prepustený zo služobného pomeru nie je ten istý skutok pre ktorý sa voči nemu viedlo trestné konanie z ktorého vznik a náhradu škody si navrhovateľ uplatňuje v tomto konaní.

Predovšetkým skutok pre ktorý bol navrhovateľ prepustený zo štátnej služby sa stal v decembri 2006 a týkal sa colného konania č. XXXXXXXXXXXXX. Skutok pre ktorý sa voči navrhovateľovi začalo trestné stíhanie sa stal v máji 2007 a týkal sa colného konania č. XXXXXXXXXXXXX. Napriek tomu, že oba skutky sa týkali tohto istého colného deklaranta - W. P., ide o dva odlišné skutky, ktoré sa stali v rôznom časovom okamihu a v rôznych colných konaniach. Z uvedeného dôvodu nie je možné súhlasiť s navrhovateľom, že vedenie trestného stíhania a vznesenie obvinenia pre trestný čin korupcie voči jeho osobe spôsobilo, že bol prepustený zo služobného pomeru a bol nechcene evidovaný na príslušnom úrade práce bez nároku na podporu v nezamestnanosti. U. skutočnosť, že o skutku z decembra 2006 pre ktorý bol prepustený zo štátnej služby, sa jeho zamestnávateľ dozvedel z navrhovateľovej výpovede (čo mu mali umožniť orgány činné v trestnom konaní resp. tieto orgány mali o tomto skutku zamestnávateľa informovať), ktorú vykonal v septembri 2007 v rámci podania vysvetlenia už v začatom trestnom konaní

a preto navrhovateľ vidí súvis medzi jeho prepustením zo štátnej služby a vedením trestného stíhania voči jeho osobe (hoci pre iný skutok), nič nemení na tom, že navrhovateľ bol stíhaný pre úplne iný skutok a pre úplne iný skutok bol aj prepustený zo štátnej služby. V prípade, ak navrhovateľovi oznámením o skutku z decembra 2006 jeho zamestnávateľovi orgánmi činnými v trestnom konaní a následné s tým spojené ukončenie jeho služobného pomeru, vznikla škoda bol povinný si ju uplatňovať buď voči svojmu zamestnávateľovi (ak tento nezákonne konal, čo navrhovateľ aj urobil) príp. voči tomu orgánu činnému v trestnom konaní, ktorý údajne túto informáciu o skutku z decembra 2006 poskytol neoprávnene zamestnávateľovi navrhovateľa (tu by však navrhovateľ musel preukázať, že skutočne túto informáciu jeho zamestnávateľovi neprávom poskytol orgán činný v trestnom konaní, čo v tomto konaní navrhovateľ nepreukázal). Napokon predmetom predbežného prejednania nároku, ktoré predchádzalo podaniu tejto žaloby, navrhovateľ nikdy za nesprávny úradný postup neoznačoval "neoprávnené poskytovanie informácii z výpovede navrhovateľa" zamestnávateľovi navrhovateľa, a teda tento skutok nemôže byť predmetom náhrady škody v tomto konaní. V tomto konaní si navrhovateľ uplatňuje nároky na náhradu škody, ktoré mu mali vzniknúť v súvislosti s vedením trestného stíhania voči jeho osobe za skutok z mája 2007.

Hoci navrhovateľ v priebehu konania upustil od nárokov týkajúcich sa neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru (náhrady straty na zárobku z dôvodu, že tieto boli jeho zamestnávateľom už vysporiadané), súd na vyššie uvedené poukazuje v súvislosti s uplatňovaním náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (viď nižšie), keď navrhovateľ tvrdil, že za najzávažnejší zásah spojený s trestným stíhaním jeho osoby považuje najmä jeho prepustenie zo služobného pomeru, nakoľko jeho rodina prišla o príjem, čo malo zasiahnuť negatívne jeho rodinný život. Z vyššie uvedeného je však potom zrejmé, že prepustenie zo služobného pomeru nemalo žiaden súvis s trestným stíhaním jeho osoby, nakoľko toto sa viedlo pre úplne iný skutok, než pre aký bol navrhovateľ zo služobného pomeru prepustený.

Predmetný nesúvis skončenia štátneho pomeru navrhovateľa a vedenia trestného stíhania pre iný skutok vyplýva aj zo samotného rozsudku Krajského súdu v W. sp. zn. 6S 31/2008-66 v ktorom tento súd prejednával práve skutok z decembra 2006 (resp. preskúmaval zákonnosť rozhodnutia Colného úradu W. č. XXXXX/XXXX-XXXX zo dňa 15.11.2007 a rozhodnutie Colného riaditeľstva SR č. XXXX/XXXX-XXXX zo dňa 28.1.2008, ktorým bolo rozhodnuté o odvolaní voči predmetnému prvostupňovému rozhodnutiu, obe rozhodnutia sa teda týkali skutku z decembra 2006 a nie skutku pre ktorý bolo voči navrhovateľovi vedené trestné stíhanie).

Navrhovateľ v žalobnom návrhu uvádzal, že v dôsledku začatia trestného stíhania bol uvoľnený zo štátnej colnej služby dňom 15.11.2007. Dôvod, pre ktorý bol prepustený zo služobného pomeru, založil jeho zamestnávateľ Colné riaditeľstvo SR najmä na tom, že je stíhaný v súvislosti s trestným skutkom, že je podozrenie, že colníkovi I. K., ktorý v colnom konaní dňa 19.5.2007 rozhodoval, bol poskytnutý úplatok.

Ako už bolo uvedené vyššie, dňa 15.11.2007 (t.j. deň, ktorý navrhovateľ označil za deň uvoľnenia zo štátnej služby) bol navrhovateľ skutočne prepustený zo štátnej služby, a to rozhodnutím Colného riaditeľstva č. XXXXX/XXXX-XXXX zo dňa 15.11.2007 pre skutok, že dňa 28.12.2006 v colnom konaní č. XXXXXXXXXXXX (týka sa colného deklaranta W. P. - O. U.) prepustil do colného režimu voľný obeh textilné výrobky bez preukázania referenčného pôvodu tovaru, čím porušil služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom. Tento skutok však nebol nikdy predmetom jeho následného trestného stíhania (týmto bol skutok z mája 2007 týkajúci sa colného konania č. XXXXXXXXXXXX), preto sa nebolo možné stotožniť s vyjadrením navrhovateľa, že vznesenie obvinenia voči jeho osobe pre spáchanie trestnej činnosti a následné začatie trestného stíhania malo nepredstaviteľné následky v jeho pracovnom postavení v tom, že bol uvoľnený zo štátnej colnej služby dňom 15.11.2007.

Podľa § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona (1.7.2004) a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona (1.7.2004).

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

a) nezákonným rozhodnutím,

b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru.

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa odsekov 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť (§ 15) príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované.

Podľa ustanovenia §5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.
Podľa ust. § 6 ods. 1 zák č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.
Podľa ust. § 6 ods. 2 zák č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,

d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 442 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len "Občiansky zákonník") uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).
Podľa § 443 Občianskeho zákonníka pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia.
Nakoľko k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia došlo za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z , t.j. dňa 30.10.2007 súd sa stotožnil s argumentáciou odporcu v tom, že na daný prípad je potrebné aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

V ďalšom sa súd zaoberal otázkou pasívnej vecnej legitimácie odporcu (v danom prípade navrhovateľ správne označil za odporcu Slovenskú republiku, sporné však bolo len to, ktorý orgán má v mene SR konať) v konaní pričom dospel k záveru, že v danom spore je namieste, aby ako orgán vystupujúci v mene Slovenskej republiky konalo Ministerstvo vnútra SR. V tomto smere súd poukazuje na nedokonalosť zákona spočívajúcu v tom, že pokiaľ ide o trestné konanie, zákon tu dáva povinnosť vystupovať v mene SR až trom ústredným orgánom štátnej správy a to Ministerstvu spravodlivosti SR, Ministerstvu vnútra SR aj Generálnej prokuratúre SR. V danom prípade išlo o spor, či v mene SR má vystupovať Ministerstvo vnútra SR alebo Ministerstvo spravodlivosti SR (takto to namietal vo svojom vyjadrení odporca).

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak,
2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,
3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu,

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky koná, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru.

Možno povedať, že vo všeobecnosti pri náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v trestnom konaní štát zastupuje Ministerstvo spravodlivosti SR. Uvedené však platí iba potiaľ, pokiaľ tento zákon (514/2003 Z.z.) neustanovuje inak (viď §4 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona). Tento zákon však v ustanovení § 4 ods. 1 psím. b) uvádza, že ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru je príslušné Ministerstvo vnútra SR. V danej veci navrhovateľ za nezákonné rozhodnutie (a teda rozhodnutie od ktorého si uplatňuje žalovaný nárok) označil práve rozhodnutie vyšetrovateľa zo dňa 30.10.2007 ČVS:PZ-51/BPK -V-2007. Je teda zrejmé, že škodu navrhovateľovi spôsobil práve vyšetrovateľ citovaným rozhodnutím, ktoré sa neskôr (po právoplatnom oslobodení) ukázalo ako nezákonné rozhodnutie. Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že orgánom oprávneným konať v mene štátu bolo práve Ministerstvo vnútra SR. Na druhej strane nemožno dávať navrhovateľovi na ťarchu nedokonalosť právnej úpravy v tom, ktorý konkrétny štátny orgán má v mene štátu vystupovať, keď podstatné je iba to, že subjektom zodpovedným za vzniknutú škodu je štát ako samostatná právnická osoba. Práve pre tieto prípady zákon upravuje postup, že ak štátny orgán na ktorý sa poškodený obrátil so žiadosťou o predbežné prejednanie nároku sa necíti byť oprávnený konať v mene štátu, je povinný bezodkladne takúto žiadosť postúpiť príslušnému orgánu a informovať o tom navrhovateľa (§15 ods. 2 zákona), čo však odporca nespravil, pričom mal za to, že konať v mene štátu má Ministerstvo spravodlivosti SR.

Absenciu takéhoto postupu potom nie je možné vykladať na ťarchu navrhovateľa, ako osoby poškodenej, ani za predpokladu, že by vo veci malo za SR konať Ministerstvo spravodlivosti SR, nakoľko podstatné je, že zodpovedným subjektom je Slovenská republika ako samostatný subjekt práva. Pochybenie resp. omyl v označení orgánu verejnej moci nikdy nemôže byť interpretovaný (pri nedokonalosti právnej úpravy) v neprospech jednotlivca (poškodeného). Ministerstvo vnútra SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku neodstúpilo prípadnému inému orgánu štátu, ale samo o nej rozhodlo tak, že ju neuznalo. Zároveň navrhovateľa toto ministerstvo poučilo o možnosti domáhať sa svojho nároku cestou súdu. Za danej situácie teda Ministerstvo vnútra založilo svoju pasívnu legitimáciu v spore (v prípade, ak

by nebolo zrejmé, ktorý orgán štátu je povinný sa žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku zaoberať resp. ak by bola podaná na viaceré orgány štátu, potom platí, že je ním orgán, ktorý sa žiadosťou začal zaoberať ako prvý).

Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že v danej veci bolo povinné za Slovenskú republiku vystupovať práve Ministerstvo vnútra SR.

Iná by bola situácia, ak by sa na daný prípad vzťahoval predchádzajúci predpis č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom. Citovaný zákon vo svojom ustanovení §9 ods. 1 rozlišuje na jednej strane občianske súdne konanie a trestné konanie (plus konanie pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom), kedy ústredným orgánom, ktorý vystupuje v mene štátu, je Ministerstvo spravodlivosti SR a na druhej strane ostatné prípady, t.j. v podstate správne konania, kedy týmto ústredným orgánom je ten ústredný orgán, do ktorého pôsobnosti patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom nezákonné rozhodnutie bolo vydané (v ktorom nesprávnym úradným postupom bola škoda spôsobená). Z uvedeného vyplýva, že za oblasť súdov a ďalších orgánov činných v trestnom konaní je týmto ústredným orgánom, vystupujúcim v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, pritom podľa vtedy platnej právnej úpravy výkladu niektorých pojmov v Trestnom poriadku, orgánmi činnými v trestnom konaní sa rozumejú súd, prokurátor, vyšetrovateľ a policajný orgán. Nakoľko trestným konaním bolo treba považovať celé konanie podľa Trestného poriadku (vrátane konania policajných orgánov, vyšetrovateľov a prokurátorov v rámci prípravného konania) zákon 58/1969 Zb. za ústredný orgán štátnej správy konajúci v mene štátu, v prípade nezákonného rozhodnutia (nesprávneho úradného postupu) vydaného v trestnom konaní, považuje výlučne Ministerstvo spravodlivosti SR.

Súd mal za to, že prijatím nového zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutiami a postupmi orgánov verejnej moci (t.j. zákona č. 514/2003 Z.z.) sa sledoval aj ten účel, aby bola zodpovednosť rozložená medzi viaceré ústredné orgány štátnej správy a to podľa tohto, do pôsobnosti tohto ktorého ústredného orgánu patrí orgán, ktorý škodu spôsobil. Preto sa z výlučnej zodpovednosti ministerstva spravodlivosti SR za oblasť trestného konania vyčlenili prípady, kedy nesie zodpovednosť aj Ministerstvo vnútra SR (ak škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru), a Generálna prokuratúra SR (ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní). Pri tomto rozlišovaní je potom dôležité, ktorý orgán vydal nezákonné rozhodnutie, alebo ktorý orgán sa dopustil nesprávneho úradného postupu.

Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, t.j. takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, ďalej existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím. Zodpovednosť štátu je (až na prípady hodné osobitného zreteľa) podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov, smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu (§ 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Vznik tejto zodpovednosti ďalej predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.).

V preskúmavanej veci žalobca svoj nárok na náhradu škody vyvodzoval z uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 30.10.2007, ktoré neúspešne napadol sťažnosťou a následne vedeného trestného konania voči nemu. Toto uznesenie považoval za nezákonné, lebo trestné stíhanie proti nemu nemalo byť vôbec vedené. Ohľadne skutku, ktorého sa mal dopustiť, nebolo preukázané, že by ho spáchal navrhovateľ, preto bol spod obžaloby oslobodený ("nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný"). Keďže toto uznesenie nebolo pre nezákonnosť zrušené podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona, bolo treba zaoberať sa otázkou, či oslobodenie spod obžaloby môže mať z hľadiska ustanovenia § 6 citovaného zákona rovnaký význam ako jeho zrušenie pre nezákonnosť. Treba pritom vziať do úvahy, že po oslobodení spod obžaloby neprichádza do úvahy podanie opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia, lebo z hľadiska trestného konania je to bezpredmetné. Záporná odpoveď na položenú otázku by nezodpovedala zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu obsiahnutej v zákone č. 514/2003 Z.z.. Tá sleduje, aby každá zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe bola odčinená. Záporná odpoveď by viedla k tomu, že fyzická osoba, proti ktorej bolo vznesené obvinenie by musela niesť materiálne dôsledky takéhoto rozhodnutia aj keď sa ukázalo nesprávnym a trestné konanie skončilo tak, že na ňu treba hľadieť ako na

nevinnú. So zreteľom na uvedené, bolo by namieste na položenú otázku odpovedať kladne, avšak iba za predpokladu, že to dovoľuje výklad ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Systematickým a logickým výkladom tohto zákonného ustanovenia a tiež jeho porovnaním s ustanoveniami § 7 a § 8 zákona č. 514/2003 Z.z. treba vyvodiť, že zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú v zmysle ustanovenia § 6 citovaného zákona rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, ak k nim došlo z určitých dôvodov, a to v podstate preto, že predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený. Dôvody, pri ktorých zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu nemajú rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, vyplývajú z ustanovenia § 8 ods. 6 citovaného zákona, ktoré (najmä z hľadiska systematického výkladu) treba použiť analogicky, lebo koncepcia a zmysel všetkých ustanovení zákona by mali byť rovnaké. Tieto ustanovenia jednoznačne vymedzujú prípady, kedy poškodený nemá právo na náhradu škody, spôsobenej rozhodnutím o väzbe a o treste (ide o negatívne vymedzenie).

Z uvedeného vyplýva jednoznačný záver, že ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa ustanovení § 1 až § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Uvedené právo nemá ten, kto si obvinenie zavinil sám a ten, kto bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, alebo že trestný čin bol amnestovaný (prípadne ďalšie prípady uvedené v §8 ods. 6).

Vzhľadom na vyššie uvedené, súd mal nepochybne za preukázané, že uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 30.10.2007 vykazuje všetky znaky nezákonného rozhodnutia v zmysle citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z.. Na vznik nároku na náhradu škody spôsobenej takýmto nezákonným rozhodnutím, sa okrem existencie nezákonného rozhodnutia vyžaduje aj vznik škody a najmä existencia príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

Podľa ustanovenia §442 OZ uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Aj skutočná škoda aj ušlý zisk je majetkovou ujmou, ktorá postihla poškodeného v dôsledku vzniku zodpovednosti za škodu, ktorú niekto iný spôsobil poškodenému. Skutočnou škodou treba rozumieť majetkovú ujmu, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného. Ide v podstate o rozdiel v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody na majetku. Tento rozdiel v hodnote majetku treba nahradiť peňažným plnením vo forme náhrady škody.

Skutočnú škodu však nemožno obmedziť len na škodu spôsobenú na veciach. Pod pojem tzv. skutočná škoda treba zahrnúť aj škodu, ktorú poškodený utrpel na iných majetkových právach, alebo aj ujmu, ktorú poškodený utrpel na zdraví, resp. na živote. Skutočnou škodou je aj ujma, ktorá vznikla poškodenému tým, že bol nútený vynaložiť náklady na prepravu osoby alebo nákladu, ďalej sem patria aj náklady vynaložené a vzniknuté v spojitosti s uplatnením nároku v trestnom alebo občianskoprávnom konaní. V prípade ujmy na zdraví do kategórie skutočnej škody patria aj náklady vynaložené na liečenie (§ 449) buď poškodeným samým, alebo niekým iným (napr. zdravotnou poisťovňou), nárok na náhradu bolestného a sťaženie spoločenského uplatnenia (§ 444), nárok za stratu zárobku (§ 445), nárok za stratu na dôchodku (§ 447a), náklady na výživu pozostalým (§ 448) a náklady spojené s pohrebom.

Ušlý zisk predstavuje to, čo poškodenému ušlo v dôsledku spôsobenia škody; inak povedané v dôsledku spôsobenia škody nedošlo k zväčšeniu (rozmnoženiu) majetku, hoci sa to pri predpokladanej činnosti dalo očakávať. Ušlý zisk možno nahradiť len peňažným plnením. Naturálna reštitúcia tu neprichádza do úvahy.

Príčinná súvislosť ako jedna zo zákonných požiadaviek vzniku zodpovednosti za škodu znamená, že medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou musí byť vzťah príčiny a následku. Existencia príčinnej súvislosti musí byť v každom konkrétnom prípade bezpečne preukázaná, nemožno ju len predpokladať. S ohľadom na skutočnosť, že vznik škody nemá spravidla iba jednu príčinu, treba rozlišovať medzi príčinami hlavnými a príčinami vedľajšími. Treba mať preto na zreteli, že ak majú byť splnené podmienky zodpovednosti, protiprávny úkon musí byť následkom aspoň jednej z hlavných príčin. Vzťah medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody musí byť bezprostredný a nie sprostredkovaný.

Vzhľadom na vyššie uvedené, súd v ďalšom (pokiaľ ide o majetkovú škodu) skúmal, či predmetné nezákonné rozhodnutie bolo jednou z hlavných (bezprostredných) príčin vzniku majetkovej škody tak ako si ju uplatňoval navrhovateľ. Inak povedané, súd sa zaoberal tým, či k vzniku majetkovej škody (tak ako si ju uplatnil navrhovateľ) došlo v dôsledku nezákonného rozhodnutia resp. škoda bola ním vyvolaná ("nebyť nezákonného rozhodnutia, nevznikla by ani škoda").

Ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, fyzická osoba vynaložila náklady na trovy obhajoby, smerujúce k odstráneniu nežiadúcich právnych dôsledkov na obvineného (žalobcu), štát zodpovedá za takto vzniknutú škodu podľa ustanovenia § 1 zákona č. 514/2003 Z.z., a to bez ohľadu na skutočnosť, či v trestnom konaní bol obvinenému obhajca ustanovený alebo či si ho zvolil sám (§ 38 ods. 1 Tr. por.).

Súd mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že navrhovateľovi bola uznesením o vznesení obvinenia a následným trestným stíhaním spôsobená škoda vo forme vynaložených nákladov na právne zastúpenie v trestnom konaní, za ktorú podľa príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. nesie zodpovednosť odporca. Táto škoda bola navrhovateľovi spôsobená v príčinnej súvislosti s vydaním predmetného uznesenia ktorým bolo voči navrhovateľovi začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre trestný čin korupcie. Navrhovateľ včas požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku, avšak bez úspechu, preto sa po uplynutí šesťmesačnej lehoty obrátil so svojim nárokom na príslušný súd. Súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody (pokiaľ ide o vynaložené trovy obhajoby) neposudzuje účelnosť trov vynaložených v súvislosti s nutnou obhajobou v trestnom konaní, ale posudzuje, o čo sa majetok poškodeného zmenšil v príčinnej súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Inak povedané, nie je dôležité to, či boli jednotlivé úkony zvoleného alebo ustanoveného advokáta účelné pre hájenie záujmov navrhovateľa v trestnom konaní (súd pri náhrade škody nerozhoduje o účelnosti vynaložených trov, teda nerozhoduje o trovách konania), ale posudzuje to, o akú sumu sa skutočne zmenšil navrhovateľov majetok v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania voči jeho osobe. Ak navrhovateľ skutočne zo svojho majetku uhradil v súvislosti s jeho zastupovaním v trestnom konaní svojmu advokátovi určitú sumu, tak je nepochybné, že sa o túto sumu reálne zmenšil jeho majetok v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania voči jeho osobe. Inak povedané nebyť nezákonne vedeného trestného stíhania voči jeho osobe, nemusel by vynaložiť zo svojho majetku peniaze na zaplatenie advokáta.

V tejto súvislosti súd poznamenáva, že podmienkou zodpovednostného vzťahu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je 1. vznesenie obvinenia a vedenie trestného stíhania, napriek tomu, že v neskoršom konaní došlo k oslobodeniu spod obžaloby alebo k zastaveniu trestného stíhania, 2. vznik škody a 3. príčinná súvislosť medzi podmienkami 1 a 2. Podmienka sub 1 bola u navrhovateľa naplnená (navrhovateľovi bolo vznesené obvinenie a vedené voči nemu trestné stíhanie a bol spod obžaloby oslobodený). Pokiaľ ide o podmienku vzniku škody, možno uviesť, že škoda je tradične definovaná ako majetková ujma, ktorú možno objektívne vyjadriť všeobecným ekvivalentom, tj. peniazmi. Za skutočnú škodu sa teda považuje majetková ujma vyjadriteľná peniazmi, ktorá spočíva v zmenšení, v znížení či v inom znehodnotení už existujúceho majetku poškodeného. Už zo samotnej tejto definície je zrejmé, že škodou môžu byť tiež účastníkom konania skutočne vynaložené náklady na to ktoré konanie, nakoľko nimi dochádza k zmenšeniu existujúceho majetku. V tejto súvislosti možno poukázať na to, že zákonodarca (už) zvolil metódu explicitného zahrnutia (zrejme primárne z dôvodu právnej istoty) nákladov konania pod pojem škody už v zákone č. 514/2003 Z.z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Pokiaľ ide o naplnenie podmienky sub 3, je zrejmé, že fakt oslobodenia spod obžaloby alebo zastavenie trestného stíhania v neskoršom konaní spätne znamená, že nezákonné vznesenie obvinenia vyvolalo zo strany pôvodne obvineného procesné úkony smerujúce k odstráneniu pre neho nežiadúcich právnych dôsledkov, ktoré by v prípade neexistencie uvedeného nezákonného postupu štátu neboli potrebné; tj. úkony usilujúce o zastavenie trestného stíhania. Teda, náklady konania vedúceho k zastaveniu trestného stíhania sú v príčinnej súvislosti so "vznesením obvinenia", nakoľko ním boli v podstate vyvolané. Je teda naplnená aj podmienka príčinnej súvislosti medzi podmienkami 1 a 2. Opačný výklad by bol v rozpore so zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko by jeden z dôsledkov uvedeného nezákonného postupu - vznik nákladov konania vedúceho k jeho reparácii - nebol napravený. Pokiaľ sa už sám zákonodarca rozhodol odškodniť osoby, voči ktorým bolo nezákonne vedené trestné stíhanie, nemožno mu podsúvať zámer, ktorý by nemal žiadny rozumný zmysel, tj. že by vedome hodlal pripustiť existenciu nereparovateľnej škody vzniknutej týmto osobám v neskoršom

konaní. Inak povedané, stav neodškodnenia týchto osôb by trval ďalej, akurát v inej kvantitatívnej podobe, čo by bolo nezmyselné, keď sa už zákonodarca rozhodol pristúpiť k odškodneniu týchto osôb.

Je potrebné rovnako reflektovať, že náklady konania vedúceho po vznesení obvinenia k oslobodeniu spod obžaloby či k zastaveniu trestného stíhania boli z hľadiska právneho štátu primeraným a nutným krokom k dosiahnutiu spravodlivosti, a to krokom vynúteným postupom štátu voči pôvodne obvinenému. Ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby alebo k zastaveniu trestného stíhania, je primerané, aby štát chápal predmetné náklady konania osoby neprávom odsúdenej alebo stíhanej ako náklady vynaložené v záujme právneho štátu samého.

Listina základných práv a slobôd, ktorej súčasťou je i čl. 36 ods. 3, bola do nášho právneho poriadku (resp. do právneho poriadku vtedajšej Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky) začlenená ústavným zákonom č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBOD ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky; tento zákon bol schválený dňa 9. 1. 1991 a účinnosť nadobudol dňa 8. 2. 1991. Základným ustanovením tohto zákona bol § 1 ods. 1, podľa ktorého "ústavné zákony, iné zákony a ďalšie právne predpisy, ich výklad a používanie musí byť v súlade s Listinou"..., a ďalej § 6 ods. 1, ktorý stanovil, že "zákony a iné právne predpisy musia byť uvedené do súladu s Listinou ... najneskôr do 31. 12. 1991. Týmto dňom strácajú účinnosť ustanovenia, ktoré s Listinou ... nie sú v súlade". Z uvedeného potom možno dovodiť, že by bolo v rozpore s Listinou po 8. 2. 1991, kedy táto ústavná norma vstúpila do účinnosti, používať pri aplikácii zákona č. 58/1969 Zb. a aj 514/2003 Z.z. výklad, ktorý by bol v rozpore s čl. 36 ods. 3 Listiny a v dôsledku toho rovnako s princípmi materiálneho právneho štátu a s chápaním spravodlivosti ako cieľa, ktorý má byť v súdnom konaní dosiahnutý.

Listina v čl. 36 ods. 3 priznáva každému právo na ochranu pred následkami nezákonného rozhodnutia súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Cieľom tohto ustanovenia je teda zjavne poskytnutie náhrady škody tým, ktorým bola nezákonným či nesprávnym postupom orgánov štátu škoda spôsobená. Toto ustanovenie všeobecne vychádza zo skutočnosti, že štát funguje aj preto, aby ako svojich občanov, tak aj osoby zdržujúce sa na jeho území, chránil, aby im poskytoval záruky, že ich práva budú chránené, a aby im v prípade ich porušenia umožnil domáhať sa nápravy. Odsek 4 čl. 36 Listiny potom odkazuje na (zvláštny) zákon, ktorý podmienky i podrobnosti práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom zakotví. Týmto zvláštnym zákonom je práve zmieňovaný zákon č. 514/2003 Z.z. (predtým zákon č. 58/1969 Zb.) Takýto zákon však nemôže samotný nárok na náhradu škody, v dôsledku spomínaného konania vzniknutej, anulovať (negovať), hoci "iba" v jeho dieľčom aspekte. Inak povedané, zvláštny zákon podľa čl. 36 ods. 4 Listiny nemôže poprieť predmetné ústavou zaručené základné právo, a to nielen ako celok, ale ani jeho dielčie komponenty. Zákonu je zverená úprava podmienok a podrobností realizácie už ústavne zakotveného práva, ktoré vychádza z princípu ochrany práv každého, kto bol poškodený nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu či verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Za tohto stavu je potrebné nastoliť požiadavku ústavne konformného výkladu zákona č. 514/2003 Z.z., a to v tom smere, že pod toto ustanovenie je potrebné - v súlade s čl. 36 ods. 3 Listiny - zahrnúť i ten z komponentov práva na náhradu škody, ktorý spočíva v nároku na úhradu nákladov konania vynaložených na oslobodenie spod obžaloby či zastavenie trestného stíhania (ktoré sú v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, pretože ním boli vyvolané). Opačný výklad by značil, že by v prípade osôb, ktorým vznikla škoda spočívajúca "len" v predmetných nákladoch konania (trovách obhajoby), došlo k úplnému vylúčeniu tejto kategórie subjektov z práva na náhradu škody spôsobenej im spomínaným konaním štátu či orgánu verejnej správy. V tejto súvislosti možno poukázať na nález sp. zn. Pl. ÚS 38/06 zo dňa 6. 2. 2007 (N 23/44 SbNU; 84/2007 Sb.): "Zmyslom a účelom ustanovenia § 18 zákona č. 514/2003 Zb., v znení neskorších predpisov, je zaistenie úhrady nákladov konania vynaložených poškodeným na zrušenie alebo zmenu nezákonného rozhodnutia alebo nápravu nesprávneho úradného postupu. Inak povedané, zmyslom a účelom daného zákonného ustanovenia je zahrnutie do rámca pojmu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom (čl. 36 ods. 3 a 4 Listiny) aj úhrady nákladov konania smerujúceho k ich zrušeniu, zmene alebo náprave. A contrario by totiž bolo v rozpore s princípom zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, aby jeden z dôsledkov takého

konania orgánov verejnej moci, a to náklady konania vedúceho k jeho reparácii, niesol poškodený sám". Opačný výklad by bol tiež v rozpore s čl. 13 Zmluvy, nakoľko by vytváral prostredie nezodpovednosti štátu za opatrenia, ktorými vznikla občanom na ich právach ujma.

Teda, ústavne konformným výkladom je namieste dospieť k výkladovému záveru, že zákon č. 514/2003 Z.z. zahŕňa aj nárok na úhradu nákladov konania vynaložených na oslobodenie spod obžaloby či na zastavenie trestného stíhania.

Náklady konania vedúceho po vznesení obvinenia k oslobodeniu spod obžaloby, či k zastaveniu trestného stíhania boli z hľadiska právneho štátu primeraným a nutným krokom k dosiahnutiu spravodlivosti, a to krokom vynúteným postupom štátu voči pôvodne obvinenému. Ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby alebo k zastaveniu trestného stíhania, je primerané, aby štát chápal predmetné náklady konania osoby neprávom obvinenej ako náklady vynaložené v záujme právneho štátu samého.

Ako už bolo uvedené, náklady konania vedúce k oslobodeniu spod obžaloby či k zastaveniu trestného stíhania sú v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, nakoľko ním boli vyvolané. Pokiaľ tento ústavný predpis zakotvuje základné právo "každého" na náhradu škody, nemožno než dospieť k záveru, že aj navrhovateľovi - ako "každému" - prináleží právo na náhradu škody v podobe ním vynaložených predmetných nákladov konania.

I. Vzhľadom na vyššie uvedené súd priznal navrhovateľovi náhradu škody vo výške 2.115,09,-EUR, nakoľko práve o túto sumu (bez ohľadu na účelnosť jej vynaloženia - súd tu totiž nerozhoduje o trovách konania resp. o ich výške) sa zmenšil jeho majetok v súvislosti s vedením nezákonného trestného stíhania voči jeho osobe (navrhovateľ túto sumu aj skutočne svojmu právnemu zástupcovi uhradil), čo vyplýva aj z predložených príjmových dokladov založených v súdnom spise.

Napokon aj zo samotných vyúčtovaní úkonov právnej pomoci (č.l. 53-54,112, 115-116 súdneho spisu), vyplýva, že tieto boli skutočne účelne vynaložené na zastupovanie navrhovateľa v predmetnom trestnom konaní.

II. Náklady navrhovateľa za účasť na pojednávaniach pred trestným súdom

V tejto súvislosti platí to, čo súd uviedol pri nároku pod bodom I. Je nepochybné, že v súvislosti s trestným stíhaním vznikli navrhovateľovi náklady (cestovné), za účasť na pojednávaniach a pri štúdiu spisu pred Špeciálnym súdom v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica.

Navrhovateľ sa musel 2 krát zúčastniť pojednávaní v Banskej Bystrici v jeho trestnej veci a to v dňoch 16.3.2009, 1.4.2009. Jeden krát bol študovať trestný spis na súde v Banskej Bystrici - dňa 27.2.2009.

Uvedené nepochybne vyplýva aj z potvrdenia samotného Špecializovaného trestného súdu zo dňa 11.6.2012 v zmysle ktorého tento súd potvrdil, že navrhovateľ dňa 27.2.2009 nahliadal a študoval na špeciálnom súde v Banskej Bystrici predmetný trestný spis, čo potvrdzuje aj úradný záznam z tohto dňa vyhotovený vyššou súdnou úradníčkou. Ďalej tento súd potvrdil, že navrhovateľ sa dňa 16.3.2009 v čase od 11.00 hod.- 12,30 hod. zúčastnil verejného zasadnutia predmetom ktorého bolo predbežné prejednanie obžaloby a rovnako sa navrhovateľ osobne zúčastnil aj hlavného pojednávania konaného dňa 1.4.2009 v čase od 9,30 hod-17,45 hod..

Vzhľadom na uvedené súd mal za to, že navrhovateľovi vznikol voči odporcovi aj nárok na náhradu nákladov, ktoré mu vznikli vo forme cestovného za účasť na vyššie uvedených procesných úkonov súdu. Navrhovateľ cestu vykonával osobným motorovým vozidlom Fiat Brava, EČV: KE-479DI.

Cestovné potom predstavovalo:
Cesta (štúdium spisu dňa 27.2.2009) Košice - Banská Bystrica a späť 2 x 274 km
Amortizácia vozidla typ Fiat Brava 0,182 Eur za 1 km, pri 494 km činí....89,90,-EUR

Spotreba benzínu 39,50l pri cene benzínu 1,01Eur za liter.....39,92,-EUR
Spolu:.....129,82,-EUR

Cesta (účasť na verejnom zasadnutí dňa 16.3.2009) Košice - Banská Bystrica a späť
2 x 274 km
Amortizácia vozidla typ Fiat Brava 0,182 Eur za 1 km, pri 494 km činí....89,90,-EUR
Spotreba benzínu 39,50l pri cene benzínu 1,01Eur za liter.....39,92,-EUR
Spolu:.....129,82,-EUR

Cesta (účasť na hlavnom pojednávaní dňa 1.4.2009) Košice - Banská Bystrica a späť
2 x 274 km
Amortizácia vozidla typ Fiat Brava 0,182 Eur za 1 km, pri 494 km činí....89,90,-EUR
Spotreba benzínu 39,50l pri cene benzínu 1,01Eur za liter.....39,92,-EUR
Spolu:.....129,82,-EUR

Cestovné spolu: 389,46,-EUR.

Celková výška škody (škoda na nákladoch trestného konania v súvislosti s jeho právnym zastúpením + náhrada cestovných nákladov) v súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia (uznesenia o vznesení obvinenia a prebiehajúceho trestného stíhania), ktorú súd uznal za oprávnenú, predstavuje sumu 2.504,55,-EUR (I+II).

Pokiaľ ide o príslušenstvo k tejto pohľadávke (žalované úroky z omeškania), v tomto smere súd poznamenáva, že ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. splatnosť pohľadávky na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím neustanovujú, a preto sa má použiť právna úprava splatnosti pohľadávok podľa § 563 Občianskeho zákonníka (ktorá sa týka všetkých pohľadávok na náhradu škody). Ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka ustanovuje: "Ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal". Ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka sa teda týka aj tejto veci, takže odporca sa dostal do omeškania so splnením nároku na náhradu škody dňa 15.9.2011 (prvý deň po dni, keď uplynula odporcovi 6 mesačná zákonná lehota na dobrovoľné splnenie si povinnosti po tom, čo ho navrhovateľ k tomu vyzval žiadosťou, doručenou odporcovi dňa 14.3.2011 - viď č.l. 8 spisu). Vzhľadom na uvedené súd priznal navrhovateľovi okrem škody vo výške 2.504,55,-EUR aj úroky z omeškania z tejto sumy vo výške 8,5 % p.a. (výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB k prvému dňu omeškania - §517 ods. 2 OZ a §3 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Zb.) od 15.9.2011 až do zaplatenia.

Pokiaľ ide o škodu predstavujúcu zaplatené dohodnuté úroky vo výške 3.000,-EUR za poskytnutú pôžičku vo výške 15.000,-EUR (t.j. 10% úroky za 2 roky), ktorú mu mal poskytnúť Jaroslav Ičina bytom Čínska 2524/11, Košice (viď potvrdenie z č.l. 111 spisu), súd takto uplatnený nárok považoval za nedôvodný. Predovšetkým sám navrhovateľ v žalobnom návrhu a neskôr aj vo svojej výpovedi na pojednávaní potvrdil, že v dôsledku trestného stíhania bol prepustený zo služobného pomeru colníka a bol nezamestnaný do 23.5.2011, pričom v čase keď bol nezamestnaný nepoberal podporu v nezamestnanosti, pričom tento výpadok príjmov sa snažil vykryť tým, že si požičal sumu 15.000,-EUR od vyššie uvedeného veriteľa. Požičanú sumu aj s úrokmi vo výške 3.000,-EUR mal navrhovateľ dňa 28.6.2010 veriteľovi vrátiť (č.l. 111 spisu). Tým, že musel veriteľovi vrátiť aj predmetné úroky, tento nárok považoval za škodu vzniknutú v dôsledku predmetného trestného stíhania. Vo svojej výpovedi navrhovateľ potvrdil (resp. jeho manželka), že pôžičku minuli na bežnú spotrebu, hlavne pre deti.

Ako už bolo uvedené vyššie, predmetné trestné stíhanie nemalo súvis s prepustením navrhovateľa zo štátnej služby (išlo o dva samostatné rozdielne skutky). Na druhej strane predmetná pôžička mala súvis s prepustením navrhovateľa zo štátnej služby, nie však s priebehom trestného stíhania. Navrhovateľ si peniaze nepožičal napr. na úhradu trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, ale preto, že zostal nezamestnaný a nemohol inak zabezpečiť chod domácnosti (peniaze z pôžičky boli použité na bežnú spotrebu). Pôžička teda bezprostredne súvisela s nezákonným prepustením zo štátnej služby, avšak nie s vedením trestného stíhania pre iný skutok. Keďže prepustenie zo štátnej služby bolo pre iný skutok než bolo začaté trestné stíhanie, aj pôžička sa teda týkala nedostatku peňazí z toho dôvodu, že sa

navrhovateľ stal po prepustení zo štátnej služby nezamestnaným, a teda pôžička nebola poskytnutá v priamej príčinnej súvislosti s vedením trestného konania. Inak povedané, navrhovateľ si peniaze nepožičal preto, že bolo voči nemu začaté trestné stíhanie (napr. si nepožičal, aby zaplatil svojmu advokátovi odmenu za zastupovanie), ale peniaze si požičal preto, že zostal po nezákonnom prepustení zo štátnej služby nezamestnaný (peniaze boli použité na bežný chod domácnosti). Pôžička teda nemala súvis s trestným konaním, ale s nezákonným prepustením zo služobného pomeru (ide o dva samostatné skutky). Navrhovateľ si teda mal túto škodu uplatňovať voči svojmu zamestnávateľovi. Možno sa teda stotožniť s argumentáciou odporcu, že navrhovateľ pôžičku potreboval v súvislosti s prepustením zo služobného pomeru a nie s vedením trestného stíhania.

Vzhľadom na uvedené súd žalovaný nárok predstavujúci nárok na náhradu škody vo výške 3.000,-EUR ako nedôvodný zamietol.

Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy súd poukazuje na to, že trestné stíhanie (bez ohľadu na to o aký trestný čin ide) predstavuje vždy závažný zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva i ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto je spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv.

Ustanovenie §1 zákona č. 514/2003 Z.z. zakladá zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím o vznesení obvinenia. Subjektmi tejto zodpovednosti sú štát na jednej strane a na druhej strane ten, voči komu sa viedlo trestné stíhanie. Podmienkami tejto zodpovednosti sú rozhodnutie o vznesení obvinenia, škoda a príčinná súvislosť medzi nimi. Predpokladom zodpovednosti je skutočnosť, že voči tomu, voči komu sa viedlo trestné stíhanie, bolo trestné stíhanie zastavené, alebo bol oslobodený spod obžaloby. Právo na náhradu škody však nemá ten, kto bol oslobodený spod obžaloby alebo proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené iba preto, že nie je za trestný čin trestne zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, prípadne, že trestný čin bol amnestovaný. Nárok na odškodnenie sa priznáva, aj keď rozhodnutie o vznesení obvinenia bolo zákonné, ak bolo trestné stíhanie zastavené alebo bol obvinený oslobodený spod obžaloby.

Navrhovateľ poukázal na to, že bezpochyby išlo o citeľný neoprávnený zásah do jeho práva na osobnú česť, ľudskú dôstojnosť, ktorý bol značnej intenzity a mal nepriaznivé dôsledky pre navrhovateľa, čo do jeho postavenia v rodine a v spoločnosti.

Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby navrhovateľa v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí navrhovateľa. Túto mieru súd zisťoval dokazovaním a posúdil na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie. Súd mal za to, že sa dostatočne preukázala reakcia svedčiaca o znížení dôstojnosti a vážnosti navrhovateľa v spoločnosti v značnej miere, preto navrhovateľovi priznal náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške uvedenej vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Súd, za účelom zistenia následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v pracovnom, rodinnom príp. inom prostredí navrhovateľa, v tomto smere vypočul svedkov navrhnutých navrhovateľom, ako aj vykonal výsluch navrhovateľa.

Z výsluchu navrhovateľa súd zistil, že tento nebol v minulosti ani trestaný ani stíhaný. Po 20 rokoch štátnej služby, ktorú poctivo vykonával, dosiahol určité úspechy, vždy bol hodnotený ako vzorný pracovník, stále bol odmeňovaný, zúčastňoval sa všetkých školení, absolvoval všetky colné školy, ktoré ukončil vždy s vyznamenaním. Zúčastnil sa aj výberového konania na krajského riaditeľa Colného úradu, v ktorom neuspel (skončil druhý zo 14 uchádzačov) a od tohto momentu sa to celé zosypalo. Vtedy sa dozvedel, že je odpočúvaný jeho mobilný telefón, čo mu bolo veľmi nepríjemné, lebo komunikuje aj s rodinou, s manželkou a ostatnými priateľmi. Následne ho prepustili zo služobného pomeru za vymyslený priestupok, čo napadol žalobou na súde, kde bol úspešný. Keďže bol prepustený zo služobného pomeru, musel sa hlásiť na úrade práce, každý mesiac sa hlásil v iných firmách, v ktorých ho poznali jednak

ako vedúceho colnice a jednak ako známeho športovca, keďže reprezentuje SR na všetkých športových podujatiach. Vznesenie obvinenia voči jeho osobe malo za následok jednak prepustenie zo služby, čo malo veľký vplyv na jeho rodinu, keďže predtým nebol v takej situácii, bál sa čo bude ďalej, bál sa o rodinu, manželku aj deti. Musel vysvetľovať prečo je doma a nechodí do práce. Pretože bol úspešný športovec sa to rozšírilo. Predtým často chodieval do spoločnosti, čo však prestal, uzavrel sa do seba, nakoľko mu bolo trápne vysvetľovať stále, že je nevinný a nič nespôsobil. Vyvrcholilo to podaním žiadosti o rozvod zo strany manželky. Doteraz cíti pocit bezmocnosti a krivdy, pretože aj naďalej je diskriminovaný v práci. Takisto aj susedia sa pýtali a on im to musel všetko neustále vysvetľovať. Rodina a najbližší mu síce verili, ale aj tak mu bolo nepríjemné stále vysvetľovať, že je nevinný a že nič zlé neurobil. Uvedená situácia sa prejavila aj na jeho zdravotnom stave, ktorý bol dovtedy (ako u športovca) dobý, a to tým, že začal mať vysoký krvný tlak a od tej doby berie lieky na tlak. Rovnako tak začal navštevovať aj psychologickú poradňu, pretože sa nevedel na nič sústrediť, ťažko spal kvôli obave o svoju budúcnosť ako aj budúcnosť rodiny.

Zo znaleckého posudku PhDr. Evy Kitkovej č. 12/2011 súdnej znalkyne z odboru psychológia, súd mal za preukázané, že u navrhovateľa boli zdiagnostikované dominantné symptómy aktualizácie pozitívneho myslenia, navrhovateľ evidentne potláča do podvedomia stresujúce a traumatizujúce zážitky. V projektívnych skúškach masívne projekuje markery /znaky/ PTSD posttraumatickej stresovej poruchy a GAS /generálneho adaptačného syndrómu/ a akútnej reakcie na stres, saturovaných práve predmetným trestným stíhaním. Navrhovateľa na základe všetkých psychologických nálezov a spisovej dokumentácie možno definovať zo psychologického hľadiska ako obeť. Osobnosť sa stáva obeťou, ak je objektívne narušené jej právo a subjektívne je to prežívané evidentne negatívne s bolesťou, čo u navrhovateľa je aktuálne na všetkých troch úrovniach možnej viktimácie. U navrhovateľa sa jedná o obeť typu F/simulujúca, imaginárna obeť/. Na úrovni primárnej viktimácie je u navrhovateľa táto prežívaná ako jeho priame poškodenie, vystavenie masívnemu stresu a nadprahovej záťaži, kriminalizácia jeho osoby. U navrhovateľa je tiež prítomná sekundárna viktimácia - spôsobená reakciou okolia, pracovného, súkromného, tiež u príbuzných, zvlášť u najbližšej rodiny. Rovnako je u navrhovateľa prítomná aj terciálna viktimácia- následky na úrovni širokého sociálneho kontextu - pracovného, kde si svoju prácu mimoriadne váži a nikdy nemal žiadne sankcie, postihy ani iné pracovné problémy, naopak bol ohodnotený ako výborný pracovník. Táto má dlhodobý, doživotný charakter. Znalkyňa za mimoriadne dôležitý považuje aktuálny nález primárnej, sekundárnej a terciálnej viktimácie u navrhovateľa. Navrhovateľ sa stal obeťou predmetným trestným stíhaním, tento priamo súvisí s časovým obdobím trestného stíhania a má pre navrhovateľa doživotné následky.

Z uvedeného mal súd za to, že predmetné trestné stíhanie zanechalo stopy na psychike navrhovateľ, keď tento z hľadiska viktimácie je "obeťou" predmetného trestného konania. Najmä existencia vyššie uvedenej terciálnej viktimácie u navrhovateľa má pre neho doživotné následky. Podľa súdu už len samotné vedenie (akéhokoľvek) trestného stíhania voči osobe zanechá (a najmä u osôb labilnejšej povahy) na jeho psychike určité následky. Tým, že v prípade zásahu do osobnostných práv treba každý prípad posudzovať individuálne (okrem iného) aj s prihliadnutím k osobe poškodeného, mal súd za to, že aj vedenie trestného stíhania pre trestný čin korupcie spôsobilo taký zásah do osobnostných práv navrhovateľa, ktorý si vyžadoval priznať nemajetkovú ujmu v peniazoch.

Na druhej strane navrhovateľ dôvodil pri tomto nároku aj tým, že sa u neho začal zhoršovať aj jeho fyzický zdravotný stav tým, že sa mu zvýšil krvný tlak a začal brať lieky na jeho úpravu. Z predložených lekárskych správ (č.l. 132-135 spisu) síce vyplýva, že u navrhovateľa bola v predmetnom období diagnostikovaná bližšie neurčená srdcová arytmia, avšak z týchto správ nie je jednoznačne zrejmé, v dôsledku čoho došlo k takémuto zhoršeniu zdravotného stavu. Z predložených lekárskych správ teda nevyplýva, že predmetná srdcová arytmia je následkom napr. dlhodobého stresu spôsobeného predmetným trestným konaním. Aj keď uvedenú skutočnosť nemožno vylúčiť, bolo na navrhovateľovi (on niesol v tomto smere dôkazné bremeno), aby bližšie preukázal, že uvedené zhoršenie jeho zdravotného stavu súviselo výlučne s predmetným vedením trestného stíhania voči jeho osobe. V tomto smere súd poukazuje, že náhrada škody môže byť poškodenému priznaná len vtedy ak je nepochybné, že táto vznikla v priamej príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním (zásahom). Nestačí len pravdepodobnosť resp. možnosť jej vzniku v dôsledku protiprávneho zásahu. Musí byť nepochybne preukázané, že protiprávny zásah vyvolal vznik škody, v danom prípade poškodenie zdravia. Dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje poškodeného a súd nie je povinný v tomto smere vykonávať dôkazy nad rámec návrhov účastníkov. Ak teda navrhovateľ mal za to, že k zhoršeniu jeho zdravotného stavu (srdcová arytmia)

došlo v dôsledku vedenia trestného stíhania voči jeho osobe, mal o tom súdu predložiť relevantný dôkaz, čo však neurobil. Za danej situácie nemohol potom súd jednoznačne ustáliť, že predmetné poškodenie zdravia nastalo práve v dôsledku vedenia trestného stíhania voči navrhovateľovi. Vznik srdcovej arytmie môže nastať z viacerých dôvodov (zlý životný štýl, genetické predpoklady, dlhodobý stres a pod.). Aj keď nemožno vylúčiť, že k nej mohlo dôjsť aj v dôsledku stresu vyvolaného trestným stíhaním osoby navrhovateľa, táto skutočnosť nebola v konaní jednoznačne preukázaná, preto súd túto argumentáciu navrhovateľa pri určení výšky nemajetkovej ujmy nebral v úvahu.

Rovnako navrhovateľ dostatočne nepreukázal, že vedenie trestného stíhania voči jeho osobe malo negatívne dôsledky v jeho osobnom živote, pokiaľ ide o okruh priateľov, známych, kolegov z pracoviska, susedov a pod. Navrhovateľ v tomto smere totiž nenavrhol vypočuť žiadneho svedka, ktorý by uvedené skutočnosti potvrdil. Navrhovateľ o týchto skutočnostiach nepredložil ani iný (napr. listinný) dôkaz. Rovnako tak navrhovateľ (okrem jeho tvrdenia) nepreukázal ani to, že uvedený zásah mal negatívny dopad na jeho športovú činnosť resp. kariéru. Navrhovateľ nepreukázal, že by v dôsledku trestného stíhania musel ukončiť svoju športovú kariéru, ani nepreukázal, že by bola v tomto prostredí znížená jeho česť príp. dôstojnosť. Tieto tvrdenia zostali len vo všeobecnej rovine jeho tvrdení, avšak bez preukázania týchto skutočností relevantným dôkazom (aj v tomto smere dokazovanie zaťažovalo navrhovateľa).

Pokiaľ ide o rodinný život (resp. následky na rodinný život) navrhovateľa, tento navrhol vypočuť v konaní jeho manželku p. Michaelu Múdru. Z výpovede tejto svedkyne vyplynulo, že v čase, keď navrhovateľa prepustili zo štátnej služby to bolo ťažké, aj po finančnej aj po psychickej stránke. Navrhovateľ bol v tom čase podráždený, dookola sa o tom rozprávali, bolo to neúnosné aj pre deti. Nebol čas riešiť bežné rodinné problémy. Navrhovateľ sa následne uzavrel do seba a prestal komunikovať. Vznikalo napätie, čo viedlo k tomu, že podala návrh na rozvod manželstva. Potom sa celá situácia zlepšila, nakoľko navrhovateľa oslobodili spod obžaloby a tento začal mať záujem aj na riešení iných rodinných záležitostí, hlavne si uvedomoval, že by mohol stratiť deti. Preto svedkyňa návrh na rozvod stiahla späť. Svedkyňa potvrdila, že po začatí trestného stíhania prestali s navrhovateľom viesť akýkoľvek spoločenský život, nikam nechodili, nakoľko navrhovateľ nemal záujem nikam chodiť, lebo mal strach so stretnutí s kamarátmi.

Z výpovede svedkyne mal súd za preukázané, že trestné stíhanie vedené voči navrhovateľovi pre trestný čin korupcie nepochybne v určitom smere zasiahlo do jeho osobnostnej sféry, avšak nie až v takom rozsahu, aby mu súd priznal nemajetkovú ujmu v celej žalovanej výške. Napriek tomu už len samotné vedenie trestného stíhania voči osobe navrhovateľa je spôsobilé privodiť navrhovateľovi ujmu, ktorú je možné odškodniť len priznaním nemajetkovej ujmy, o to viac, ak trestné konanie sa viedlo viac ako 3 roky bez tohto, aby orgány činné v trestnom konaní zabezpečili dôkazy zákonným spôsobom. Za danej situácie podľa súdu teda nepostačuje ako odškodnenie obyčajné skonštatovanie porušenia práva, ale je namieste priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Nakoľko trestné stíhanie trvalo viac ako 3 roky, navrhovateľ musel byť počas tohto obdobia neustále pod tlakom, už len z dôvodov účasti na jednotlivých úkonoch orgánov činných v trestnom konaní, čo nepochybne prispelo k jeho stavu psychickej neistoty, čo skonštatoval aj psychológ vo svojom znaleckom posudku. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy súd prihliadol aj k tomu, že navrhovateľ bol pre skutok pre ktorý sa voči nemu viedlo trestné stíhanie právoplatne oslobodený a nikdy predtým sa nedopustil protiprávneho konania, práve naopak bol v práci hodnotený veľmi kladne.

Podstatou priznania nemajetkovej ujmy v priznanej výške 8.000,-EUR bolo teda preukázanie zásahu trestného stíhania najmä čo sa týka psychického stavu navrhovateľ, keď tento bol nútený vyhľadať pomoc psychológa ako aj v negatívnych dopadoch najmä na jeho rodinný život (hádky s manželkou, vysvetľovanie blízkym že nespáchal trestný čin apod.). Zároveň navrhovateľ bol po celé tri roky vedenia trestného stíhania vystavený stresu, úzkosti a frustrácii, čo malo za následok to, že sa uzavrel do seba a odmietal komunikovať s okolím.

Neoceniteľnosť jednotlivých stránok ľudskej osobnosti ešte neznamená, že by peniazmi nebolo možné vyjadriť výšku náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej protiprávnym zásahom do osobnosti. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy možno určiť (napr. pomocou kritérií obsiahnutých v Občianskom zákonníku pri úprave ochrany osobnosti), a to s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Súd spomedzi okolností, za ktorých došlo k zásahu, prihliadol

predovšetkým na to, že predmetná kauza zasiahla do mimoriadne citlivej oblasti života navrhovateľa - občianskej bezúhonnosti, cti a vážnosti v spoločnosti. Navrhovateľ bol totiž v rozpore so skutočnosťou označený za "páchateľa protiprávnej činnosti závažného charakteru, ktorá je všeobecne považovaná za protispoločenskú a nemorálnu a ako taká je spoločnosťou odsudzovaná.

Dôležitou skutočnosťou je aj to, že nie je možné ujmu, ktorá vznikla navrhovateľovi tým, že sa voči nemu celé tri roky viedlo trestné stíhanie pre závažný a morálne odsúdeniahodný trestný čin (najmä v súčasných podmienkach vnímania korupcie), odstrániť už ničím, len priznaním nemajetkovej ujmy. Doposiaľ totiž navrhovateľovi nikto neposkytol ani len morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia sa. Preto súd považuje výšku priznanej nemajetkovej ujmy vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti za primeranú. Vo zvyšku súd nárok na nemajetkovú ujmu zamietol, pretože vzhľadom na výsledky dokazovania považoval nemajetkovú ujmu vo výške 8.000,-EUR vzhľadom na osobu navrhovateľa, jeho doterajší život a následky trestným stíhaním spôsobené za primeranú.

V tomto smere súd ešte poukazuje aj na to, že navrhovateľ dôvodil, že sa predmetný zásah prejavil v jeho rodinnom živote aj tým, že manželka z dôvodu vedenia trestného stíhania požiadala o rozvod manželstva. V tejto súvislosti súd poukazuje na samotný návrh na rozvod manželstva, z ktorého táto skutočnosť zrejmá nie je. V návrhu na rozvod sa uvádza, že už od roku 2000 (t.j. cca 7 rokov pred začatím trestného stíhania) dochádzalo v manželstve ku konfliktom, ktoré vyústili do odcudzenia. Už v tomto období manželka navrhovateľa uvažovala o rozvode, ale brala ohľad na ich neplnoleté deti. Z uvedeného je zrejmé, že v návrhu na rozvod sa vôbec nespomína vedenie trestného stíhania, ani prepustenie navrhovateľa zo štátnej služby, ani spomínané finančné nezhody medzi manželmi. Práve naopak z návrhu na rozvod je zrejmé, že nezhody medzi manželmi vznikali už v roku 2000, t.j. 7 rokov pred začatím trestného stíhania. Vzhľadom na uvedené súd nemal za preukázanú priamu príčinnú súvislosť medzi podaním návrhu na rozvod manželstva a predmetným trestným stíhaním osoby navrhovateľa. Rovnako treba priznať relevanciu argumentácii odporcu, že samotný návrh na rozvod bol spísaný 8.7.2010, t.j. po vynesení prvostupňového oslobodzujúceho rozsudku, takže si ťažko predstaviť, že dôvodom rozvodu bolo práve vedenie trestného stíhania voči navrhovateľovi. Vzhľadom na uvedené súd v tomto smere neuznal argumentáciu navrhovateľa pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy.

Napriek vyššie uvedenému, ako už súd konštatoval, už samotné vedenie trestného stíhanie malo nedozierne následky na psychiku navrhovateľa ako aj na jeho rodinný život.

Závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje aj so zreteľom na jej intenzitu, rozsah a na jej ohlas, ako aj na dĺžku jej trvania. Deje sa tak s cieľom, aby pri určovaní konečnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci sudcovskej úvahy a v súlade s princípom spravodlivosti prihliadnuť k rozmanitým momentom, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, a tak bola v jednote naplnená požiadavka zabezpečujúca účinné primerané zadosťučinenie za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie.

Zníženie dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere nie je jediným prípadom, keď postihnutej fyzickej osobe možno priznať právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Podmienky pre vznik tohto práva sú splnené vo všetkých prípadoch neoprávnených zásahov do osobnostných práv (z dôvodu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho postupu orgánov štátu), kedy sa nejaví postačujúcim zadosťučinenie v inej forme (napr. ospravedlnenie sa a pod.). V danom prípade z vykonaného dokazovania je zrejmé, že navrhovateľovi, napriek tomu, že bol právoplatne oslobodený spod obžaloby, sa doposiaľ nikto (žiadny z predstaviteľov odporcu) za zásah do jeho osobnostných práv neoprávneným trestným stíhaním neospravedlnil, ani inak neodstránil následky tohto zásahu v takej miere, že by bolo možné zvažovať, že sa mu dostalo aspoň v minimálnom rozsahu primeraného zadosťučinenia. Za danej situácie jedinou možnosťou ako zmierniť následky neoprávneného zásahu odporcu do osobnostnej sféry navrhovateľa súd považoval priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. V tomto štádiu je už nepostačujúcim zadosťučinením len forma napr. písomného ospravedlnenia sa navrhovateľovi prípadne samotná konštatácia porušenia práva, keď zásah v čase jeho uskutočnenia bol takej intenzity a rozsahu, že výrazne negatívne ovplyvňoval česť a dôstojnosť navrhovateľa. Preto má súd za to, že (aj vzhľadom na vyššie uvedené právne posúdenie veci) sú splnené predpoklady pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch aj z dôvodu, že vzhľadom na doterajšiu absenciu akejkoľvek

formy reparácie zo strany odporcu, sa vzhľadom na odstup času už nejaví za postačujúce poskytnutie iného zadosťučinenia.

Na základe takto vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci súd dospel k záveru, že navrhovateľovi prináleží, nielen náhrada škody tak ako je popísaná vyššie, ale aj náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú súd určil s prihliadnutím na intenzitu, rozsah, ohlas, ako aj na dĺžku trvania neoprávneného zásahu a preto rozhodol tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Vo zvyšku uplatnenej nemajetkovej ujmy súd žalobný návrh ako nedôvodný zamietol, nakoľko mal za to, že výška nemajetkovej ujmy požadovaná navrhovateľom v žalobnom návrhu je neprimeraná následkom (je prehnaná), ktoré mu boli nezákonným rozhodnutím spôsobené. Súd vo zvyšku nárok na nemajetkovú ujmu zamietol aj preto, lebo sa nepreukázalo, že by navrhovateľ stratil zamestnanie v príčinnej súvislosti s trestným konaním vedeným pre trestný čin korupcie, nepreukázalo sa, že v dôsledku tohto trestného stíhania sa mu zhoršil fyzický zdravotný stav (srdcová arytmia), nepreukázalo sa, že z uvedeného dôvodu podala jeho manželka návrh na rozvod manželstva, tak ako to tvrdil v žalobnom návrhu. Zároveň súd poznamenáva, že bolo na navrhovateľovi, aby predložil alebo označil dôkazy preukazujúce nemajetkovú ujmu v uplatnenej výške. V tomto smere súd nemôže nahrádzať jeho činnosť pri navrhovaní dokazovania (je teda na navrhovateľovi, aby v tomto smere uniesol dôkazné bremeno). Súd mal za to, že navrhovateľ uniesol dôkazné bremeno len do takej výšky nemajetkovej ujmy, akú mu súd priznal týmto rozsudkom.

Rovnako tak súd nepriznal navrhovateľovi ani požadovaný úrok z omeškania z priznanej nemajetkovej ujmy, nakoľko mal súd za to, že sa dlžník s platením nemajetkovej ujmy môže dostať do omeškania až v prípade dobrovoľného nesplnenia tejto povinnosti priznanej právoplatným rozsudkom súdu. Nakoľko len súd môže posúdiť a ustáliť povinnosť vzniku a skutočnú výšku nemajetkovej ujmy a to s prihliadnutím na vykonané dokazovanie. Preto nie je možné, aby sa dlžník dostal do omeškania s platením nemajetkovej ujmy skôr ako o nej rozhodne príslušný súd.

Pokiaľ ide o tvrdenia navrhovateľa prednesené v záverečnej reči (t.j. že boli na ňom vykonávané nelegálne odposluchy, informovanie orgánom činným v trestnom konaní o skutku z decembra 2006 jeho zamestnávateľovi, čo malo za následok prepustenie zo služobného pomeru, nerešpektovanie zásady prezumpcie neviny zo strany zamestnávateľa) tieto tvrdenia nemohol súd pri svojom rozhodovaní vziať v úvahu, nakoľko 1. Tieto skutky môžu byť samostatným nárokom pre prípadný nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní, čo však nebolo predmetom predbežného prerokovania nároku vyplývajúceho z tejto žaloby, 2. Informovanie OČTK zamestnávateľa o skutku z decembra 2006 nebolo v tomto konaní zo strany navrhovateľa preukázané, 3 s výnimkou nelegálnych odposluchov išlo o konania pri ktorých ak vznikla navrhovateľovi škoda je za ňu zodpovedný jeho zamestnávateľ, nakoľko len on porušil zásadu prezumpcie neviny a len on ukončil nezákonne s navrhovateľom štátnozamestnanecký pomer.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ mal (pokiaľ ide o náhradu škody) len čiastočný úspech v predmete sporu (z požadovaných 5.504,55,-EUR iba 2.504,55,-EUR, čo predstavuje cca 1/2) a odporca mal rovnako úspech (pokiaľ ide o vyčíslenú škodu) v jednej polovici predmetu sporu, rozhodol súd tak, že náhradu trov konania nepriznal ani jednému z účastníkov konania.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, hoci rozhodnutie o jej výške záviselo od úvahy súdu, a teda za okolností, že by bol navrhovateľ plne úspešný aj vo vzťahu k uplatňovanej náhrade škody (čo nebol), tak by súd priznal navrhovateľovi plnú náhradu trov konania s poukazom na ust. §142 ods. 3 OSP, súd citované ustanovenie však nemohol v danej veci aplikovať, nakoľko navrhovateľ nebol v plnom rozsahu úspešný v časti uplatňovanej náhrady škody (t.j. vo vzťahu k celému predmetu sporu nebol navrhovateľ úspešný resp. celá výška uplatňovanej náhrady nespočívala len na úvahe súdu).

Inak povedané, navrhovateľ sa žalobou domáhal zaplatenia škody v celkovej výške 5.504,55,-EUR a nemajetkovej ujmy vo výške 150.000,-EUR. Podľa výsledku konania bol navrhovateľ v časti náhrady škody úspešný v ? a v uplatňovanej nemajetkovej ujme len vo výške 8.000,-EUR zo 150.000,-EUR. Kým pri uplatňovaní nemajetkovej ujmy by bolo možné postupovať pri rozhodovaní o trovách konania podľa §142 ods. 3 OSP a priznať navrhovateľovi z priznanej sumy náhradu trov konania, súd tak nemohol postupovať, nakoľko v druhej časti predmetu sporu (v náhrade škody) nebol navrhovateľ plne úspešný, pričom o trovách treba rozhodovať v celkovom kontexte uplatňovaných nárokov (nemožno trovy rozdeľovať podľa jednotlivých nárokov). Z uvedeného súd pri rozhodovaní o trovách konania postupoval podľa §142 ods. 2 OSP s tým, že súd vyslovil (je to právo súdu) že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal, nakoľko navrhovateľ nebol úspešný v celom predmete sporu, a žalovaná výška nároku nezávisela len na úvahe súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia na Okresnom súde Bratislava I v Bratislave. Z odvolania má byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované.
Zároveň v ňom treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis